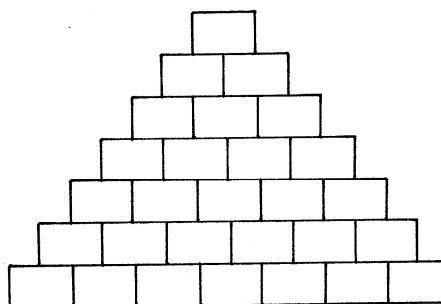

Stránka pro rodinu

Pyramida

Humor za kostelem:

- „Jožko, pod' se mnú na salaš krást jehňata!“
„A ty nevíš, že v desateru se říká sedmé nepokradeš?“
„Tak jich ukradnem jen šest a to sedmé tam necháme.“
- Konal se pohřeb. Zeď pozůstalé se nakloní ke knězi a říká:
„Nekropte ji tolik, pane faráři, ať neobživne.“
- Papež cestuje letadlem, letuška nabízí občerstvení:
„Dáte si skleničku whisky?“ ptá se.
„A jak jsme vysoko?“ zjišťuje papež.
„Deset tisíc metrů.“
„Tak to mi dejte minerálku. Jsem moc blízko svému šéfovi.“

Zapeklité otázky a přiléhavé odpovědi

- Zakazuje církev i rozvody elektrického proudu?
Jen pokud byly sezdány církevně.
- Když se křižují rychlíky, lze z toho usuzovat na zbožnost výpravčího?
- Proti kterému přikázání se proviňuje ten, kdo zabíjí čas?
- Je to vhodný dárek, když jeden fotbalista dá druhému jesličky?
Ano, ale jen o Vánocích.

SVINOVNÍČEK

Číslo 4/05

4. 9. 2005

Farní
časopis

Milí farníci, farnice a farničátka,

prázdniny utekly jako voda a musím říct, že té vody jsme si doslova všichni užili. Mnohým z nás propršel týden dovolené, na koupání byla většinou zima, některé řeky se opět naplnily a opustily své břehy. Kromě přírodních katastrof jsme se bohužel také stali svědky lidské zloby, která zabíjela nevinné lidi v Londýně a Egyptě. Jsem rád, že i přes tyto nepříznivé okolnosti se vám podařilo nasbírat dost pěkných zážitků, o které se chcete s ostatními farníky podělit.

s ostatními farníky podělit.

Děti si užily pěkný týden v Hradci nad Moravicí, kde cestovaly nejen v prostoru, ale dokonce i v čase. Karolínka napsala o tom, která období si vybraly pro své cestování a kam je stroj času skutečně přenesl.

Otec Pawel Grodek se stal knězem a posílá nám stručné poděkování za pěkné chvíle strávené společně zde – ve Svinově. Tak už to v životě chodí, že se lidé střídají, někteří odchází, jiní zase přichází. V tomto čísle se s některými loučíme, i vítáme ty, kdo k nám přicházejí odjinud. A přestože je loučení občas bolestné, vždy bychom měli mít na paměti slova jedné křesťanské písně: „Já nemohu říct, že bys mi někdy něco vzal. Vždyť všechno, co mám, je vlastně tvé. Já mohu jen říct, že mi dáváš stále víc nekonečné množství lásky.“ Vždyť každý máme svou cestu a jen občas se na určitou chvíli naše cesty protnou. Chvíli jdeme spolu, učíme se jeden od

druhého a pak zase běžíme světem dál, abychom předávali to, co jsme načerpali. My máme ve Svinově velké štěstí, protože máme mezi sebou kněze a k němu nám ještě Pán posílá vždy nějakého pomocníka. V naší farnosti už působilo mnoho bohoslovců, jáhnů, dokonce i novokněží a je hezké, že tolik mladých kněží začínalo své působení zde – ve Svinově. S většinou z nich se můžeme setkat ještě na nějakých společných akcích jako je třeba farní vaječina a je pak velmi milé slyšet, jak rádi vzpomínají na své působení ve Svinově. Kéž by se zde každý, kdo přichází, cítil dobře a našel mezi námi svůj domov.

Přeji dětem úspěšný nový školní rok a ostatním velkou chuť do práce a hlavně do psaní článků. Nezapomínejte, že stále čekám a rostu jen tím, co mi dáváte.

Váš Svinovníček.

N Á B O Ž E N S T V Í

Nelze nahradit rodiče sebelepším katechetou.

Málo času na dítě je horší než nedodělaná práce.

Bohu děkovat a prosit o pomoc při výchově je ta nejlepší pojistka.

Obdívat Boha v přírodě – to je „škola hrou“ v prohlubování víry.

Žít živé společenství v rodině je nejsnadnější cestou k poznání Boží lásky.

Evangelium číst, to vede k setkání s Ježíšem Kristem.

Nezapomínat na svátosti znamená budovat a prohlubovat pokoj v duši.

Slavení neděle je předzvěstí radostného života v nebi.

Televizi užívat umírněně, to pomáhá k vytváření zdravé osobnosti.

Vést k nepomíjejícím duchovním hodnotám, to je trefa do Božího království =

Cíl všeho.

Výuka náboženství na faře – zahájení ve čtvrtek 8.září:

pro 1. – 6.třídou vždy ve čtvrtek

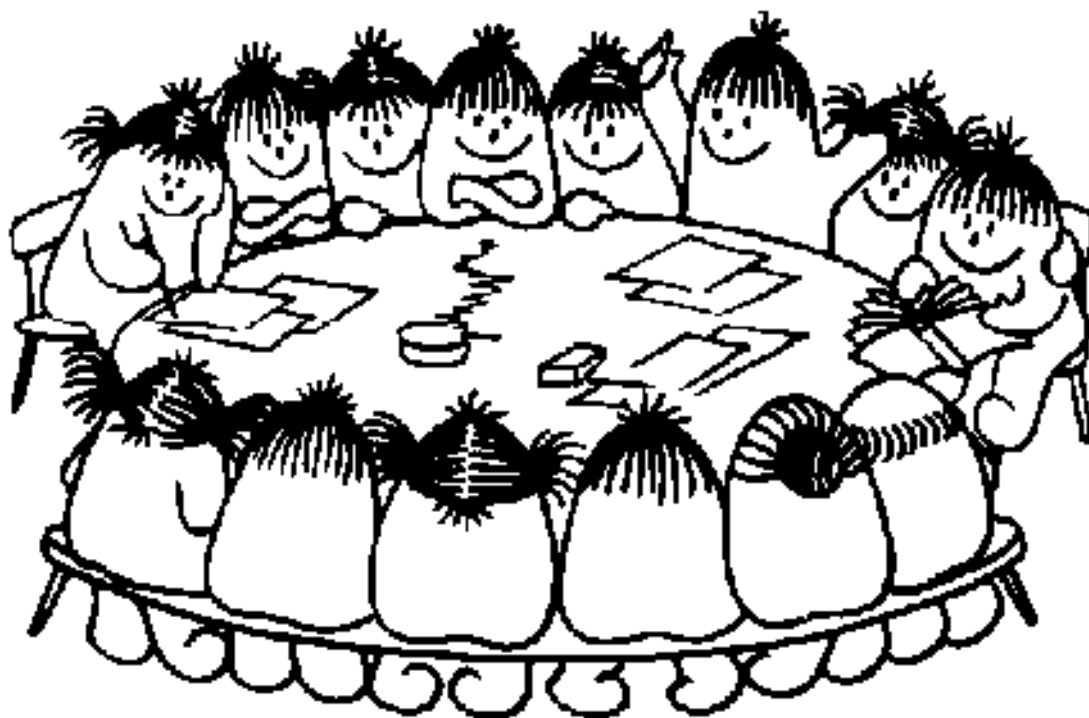
14.30 hod.: 1. + 2. třída

15.30 hod.: 3. + 4. třída

16.30 hod.: 5.+ 6. třída

o pro 7. – 9.třídou pátek po večerní mši sv., zahájení 9. září

společenství mládeže – dle dohody

Svatý Václav

Žil v 10. století. Václav byl synem českého knížete Vratislava a jeho manželky Drahomíry. Narodil kolem r. 907 ve Stochově u Libušína a měl šest sourozenců: dva bratry, Boleslava a Spytihněva a čtyři sestry, z nichž známe jen Přibyslavu.

Václav byl pokřtěn slovanským knězem, jedním ze žáků sv. Metoděje. O jeho křesťanskou výchovu se starala jeho babička sv. Ludmila. Václavovi se dostalo vzdělání, jímž se nemohli honosit panovníci velkých národů, ba ani sousední králové němečtí.

13. 2. 921 zemřel kníže Vratislav a vlády se ujala Drahomíra. Ta se snažila dát jinou podobu vládě, než byla za doby jejího manžela, švagra a tchána. Ti, kteří přáli u pražského dvora dosavadnímu stavu, tušili, že od Drahomíry hrozí nebezpečí pro výchovu budoucího knížete. Proto svěřili Václavovu výchovu jeho babičce Ludmile. Tím se ovšem jen rozdmýchala Drahomířina nenávist ke tchyni. Z jejího příkazu pak zardousili Ludmilu v noci z 15. na 16. září 921.

Když nastoupil Václav na trůn (asi kolem r. 924), byla vážnost knížete otřesena. Václav se rozešel navždy s lidmi, kteří byli u vlády za jeho matky. Poslal ji a její přívržence do vyhnanství, dokud nebude v zemi zjednan pořádek. Přenesl ostatky sv. Ludmily z Tetína do Prahy a povolal zpět vyhnané kněží. Aby nenechal osud země náhodě, staral se náležitě o svoji vojenskou družinu, které byl svou statečností vzorem.

Za vlády krále Jindřicha I. Ptáčníka moc německé říše velmi zesílila, což neblaze poznali polabští Slované. R. 929 stanul Jindřich I. se svým vojskem před Prahu. Václav řešil tuto situaci smírně. Od té doby zůstaly jeho styky s Jindřichem přátelské. Pravděpodobně při této příležitosti dostal Václav od Jindřicha rámeč sv. Víta. K nezákladnějším otázkám Václavova panování patřila přeměna staré české společnosti v novou, proniknutou křesťanským duchem. Jen křesťanství mohlo stmelit tvořící se stát, zajistit jeho existenci a povznést jej kulturně. Sílu pro tento život čerpal v modlitbě a v eucharistii. Na Pražském hradě dokončil kostel sv. Jiří a začal budovat chrám sv. Víta.

Mladému a vzdělanému knížeti bylo souzeno řídit osudy české země jen krátkou dobu. Část velmožů jeho snahy nechápala. Byli to především ti, co již byli dříve v opozici proti sv. Ludmile. Též Václavova horlivost v šíření křesťanství nebyla po chuti mnohým vladkům. Václavovi odpůrci využili ctižádosti a vládychtivosti jeho bratra Boleslava k spiknutí proti němu a rozhodli se jej odstranit. Za místo vraždy zvolili (Starou) Boleslav a využili svátku patronů tamějšího kostela sv. Kosmy a Damiána 27. září. Václav přijal pozvání na slavnost a, ač varován, přijel do Boleslavi se svou družinou. Druhého dne spěchal bezezbraně podle svého zvyku na jitřní do kostela. Cestou jej Boleslav napadl a se svými společníky zabil. Bylo to 28. září 929 (935).

Tragický konec mladého knížete vzbudil k němu sympatie i u těch, kteří s jeho politikou dříve nesouhlasili. I Boleslav uznal svoji vinu a dal bratrovo tělo přenést z Boleslavi do Prahy a uložit ve svatovítské rotundě (4. března, tři roky po Václavově smrti.).

Již v raném středověku mu byla zasvěcena řada kostelů. Na začátku 14. stol. mu byl zasvěcen jeden z oltářů v bazilice sv. Petra v Římě. V českých zemích je 332 kostelů zasvěcených sv. Václavu. Od r. 1670 je jeho svátek v celocírkevním kalendáři. Symbolem vlastenectví se stávají čeští světci, zejména sv. Václav: v té době vznikají první sloky písně "Svatý Václave". Svatý Václav se stává věčným panovníkem a dědicem české země. Píseň Svatý Václave byla po několik století neoficiální národní hymnou. Právem může být sv. Václav nazýván i patronem těch, kdo usilují o mír.

(Vladimír Kružík)

Milé farnice všech věkových skupin,

zdravím vás všechny po prázdninách. Věřím, že jsme si všechny trochu vydechly, odpočinuly a načerpaly nové síly.

Od září se opět obnoví všechny pravidelné aktivity v naší farnosti, mezi které patří také úklidy kostela. Každé z nás určitě záleží na tom, aby byl náš kostel hezký a čistý. Doposud se zúčastňovaly brigád především naše dříve narozené farnice, které se již z různých zdravotních důvodů nemohou podílet na této činnosti. Proto bych chtěla vybidnout především vás mladší, abyste se nebály přijít mezi nás. Práce se najde pro každou podle momentálních sil. Není to však jen práce, ale vždy zbývá čas na popovídání, seznámení se s ostatními, povzbuzení, výměnu zkušeností, receptů, ...

Doufám, že rozšíříte naše řady a těším se na setkání s vámi.

(Radka M.)

Plán brigád do konce roku 2005

27. srpna	sobota	od 8.00 hodin
9. září	pátek	od 8.00 hodin
1. říjen	sobota	od 8.00 hodin
14. říjen	pátek	od 8.00 hodin
29. říjen	sobota	od 8.00 hodin
11. listopad	pátek	od 8.00 hodin
19. listopad	sobota	od 8.00 hodin
2. prosince	pátek	od 8.00 hodin
21. prosinec	středa	od 17.00 hodin

Vítáme Vás!

Tak máme opět nového člena farnosti – Martina Sudoru. Měli jsme možnost po jedné mši svaté ve všední den na počátku prázdnin setkat se s ním a dozvědět se nejen to, odkud Martin pochází, ale i jaké má první dojmy z naší farnosti a jejího společenství.

Přejeme Vám, Martine, aby Vaše první příjemné dojmy z naší farnosti trvaly i nadále, abyste se u nás cítil jako doma na Slovensku a aby Vaše působení u nás bylo pro vás jednou v budoucnu milou vzpomínkou a zkušeností na cestě Vašeho poslání.

(S.P.)

Dnes si povídáme... s Martinem Sudorou

V červenci přišel do naší farnosti nový pastorační asistent Martin. Takovouto funkci zde ještě nikdo před Tebou nevykonával. Mohl bys lidem přiblížit, co vlastně „pastorační asistent“ znamená?

Vykonává ji obvykle člověk, který pracuje pro farnost, ale nemá žádné svěcení. Je to vlastně taková funkce „Ferda Mravenec“ – práce všeho druhu. Podle dekretu otce biskupa mám působit jako katecheta a akolyta. To znamená, že budu učit náboženství, vést setkání s mládeží, podávat svaté přijímání a nosit ho nemocným, spolu s Martinem budu mít na starosti kostel...

*Jak Tě mají farníci oslovovat?
Prostě a jednoduše Martin.*

Z Tvé slovenštiny je zřejmé, že ses nenarodil tady. Odkud přesně pocházíš? Jaká byla Tvá životní cesta než ses dostal do Svinova?

Pocházím ze Slovenska z Vrbového u Piešťan. Je mi 31 let. Po maturitě na střední oděvní škole jsem byl zaměstnán v Trikotě Vrbové jako operátor oděvní výroby, při práci jsem dálkově studoval pedagogiku v Nitre. Deset let jsem působil jako Salezián v městech Petržalka, Poprad, Žilina, N. Dubnica, Námestovo, Jakuck (Sibiř) a pak opět v Bratislavě. Jako Salezián jsem začal studovat teologii, kterou jsem loni dokončil. Pak jsem požádal o zařazení do Ostravsko-opavské diecéze a otec biskup mě v květnu poslal do Pusté Polomy, odkud jsem v červenci přišel do Svinova.

Působil jsi jako misionář na Sibiři. Můžeš nám přiblížit, v čem konkrétně spočívala Tvá práce?

V neděli 23. 9. tady budu mít samostatnou přednášku o Sibiři, takže pouze stručně: Když jsem v sobě ucítil misijní povolání, požádal jsem provinciála a ten po roce přípravy vyhověl mé žádosti a poslal mě na dva roky na Sibiř. Působil jsem v městě Jakuck. Měl jsem na starosti počítačovou třídu, přípravu dětí ke svátostem, setkávání mládeže, turistickou a sportovní činnost a samozřejmě „misijní výjezdy“, to bylo chození do okolních měst v okruhu 1000 km.

Jak jsi snášel podnebí Sibiře? Jak vypadá běžný život v tak odlehlé končině?

Léto tam trvá asi 3 měsíce, bývá kolem +35°C, v zimě - 50°C. Nejhorší na tom nebyla ta teplota, ale délka zimy. Stále ještě mám na těle omrzliny. Kromě tvrdých přírodních podmínek musí lidé snášet také bídu, bojují s alkoholismem, často se rozpadají rodiny, za svou práci mnohdy nedostávají výplatu. Setkal jsem se s lidmi, kteří nedostali výplatu téměř 3 roky. Stále tam funguje výměnný obchod, živí se rybolovem a lovem zvěře. Poprvé jsem tam jedl koňské maso, syrovou rybu, pil jsem kumys, to je kysané kobydí mléko. Bydlel jsem u Saleziánů. Dostávali jsme jídlo, šaty a léky z Itálie a ze Slovenska, o ně jsme se dělili s místními lidmi.

Kdybys chytil zlatou rybku a mohl si pro farnost přát tři přání, která by to byla?

1. Abych byl schopen splnit své osobní povolání.
2. Aby naše osobní a společná víra ve farnosti stále rostla, abychom tak vydávali světu svědectví o Boží lásce.
3. Aby byli všichni spokojeni a šťastní.

(Lukáš a Petra)

Jak jsme cestovali časem

Stejně jako loni i letos farnost pořádala tábor a kupodivu to bylo opět v Hradci nad Moravicí. Jak už to bylo psáno ve Svinovníčku, bylo tam vše, co k životu potřebujeme: prostě super hry, super vedoucí, super soutěže a hlavně super kamarádi.

První večer se zahájila celotáborová hra. Honza Blažek nám vynalezl stroj času, kterým jsme se posouvali do dob, které jsme si určili. Každá doba nám přinesla něco poučného, zajímavého. Jako první to byl pravěk. Nejdříve jsme si vyráběli pravěké nástroje, každý pak k tomu přidal nějakou větičku, jak to fungovalo. Pak nás čekalo střelení z luku, vaření vajíček natvrdo a naměkko v kotlíku na vlastnoručně rozdělaném ohni a spousta dalších věcí. Navečer nás čekalo hodnocení a kvíz na body. Další doba byla doba římská. Vedoucí si nacvičili scénku o Trójské Heleně a my jsme pak taky volili nejkrásnější z nás. Teda kluci dělali porotu a vymýšleli disciplíny a holky soutěžily. Nejkrásnější Helenu vyhrála Kristýnka Šolcová, dále ještě byly vyhodnoceny Janička Hlaváčová a Šárka Lipovská. Další den byl středověk, měli jsme plno soutěží a odpoledne holky (princezny), vybírali nejstatečnějšího a nejkrásnějšího rytíře (kluka). Za druhé světové války, i když se to zdá divné, byla na táboře bída a hlad. Další den jsme se vrátili do doby komunismu. Cvičili jsme spartakiádu a večer za tmy jsme měli lampiónový průvod k hradu. Jako poslední období jsme se podívali do budoucnosti. Poslední hra byla cesta do nebe a to bylo těžké se tam dostat. Letos se stezka odvahy nekonala, ale to nevádí, stejně to byl super tábor. Kdo opět letos zaváhal, rozhodně o hodně přišel.

(Karolínka)

Od posledního čísla časopisu Svinovníček Luboš a Sylvie Štanclovi 3. září (3/05 z 26.6.2005) přijali

svátost křtu:

Vojtěch Silber - 17. července

svátost manželství:

Čestmír a Ludmila Ramíkovi 20. srpna,

Rozloučili jsme se s:

paní Miroslavou Neuwirthovou

+17. července

paní Marii Šmerdovou +17. července

paní Marii Elblovou +4. srpna.

Všude, kam tě pošlu, půjdeš

„*Neříkej: Jsem chlapec. Všude, kam tě pošlu, půjdeš, a cokoliv ti přikážu, řekneš,*“ napomíná Bůh Jeremiáše, který se zdráhá splnit Boží vůli. (Jer 1,7)

„*Vstaň, jdi do Ninive, toho velikého města, a svolávej v něm, co ti uložím,*“ praví Bůh Jonášovi. (Jon 3, 2)

„*Ale Jonáš vstal, aby uprchl do Taršíše, pryč od Hospodina.*“ Líčí Písmo další osudy muže, kterému se svěřený úkol zdál příliš těžký, než aby jej byl schopen splnit.

Se zájmem občas čteme příběhy lidí, kteří dostali od Boha zvláštní dary, posláním. Při čtení Jonášova příběhu nás napadá myšlenka: Jak se mohl vzbouřit proti Boží vůli? Jenže ono splnit vše, co od nás Bůh očekává, se podaří asi málokomu. Jak často člověka napadne zeptat se: „Pane, jsem opravdu tam, kde mě chceš mít? Dělán práci, kterou ode mě žádáš?“ Možná bychom se mnozí dozvěděli, že prcháme před Hospodinem jako Jonáš. A jak jeho příběh dopadl? Všichni víme. Spolkla ho velká ryba a vyplivla tam, kde ho Bůh chtěl mít, takže nakonec přece jen své posláním splnil.

Jenže jak poznat, kde mě Bůh chce mít? Ke komu z nás se ozval z nebe hlas a pravil zcela jednoznačně: „Ožeň se s Frantíkem.“ „Staň se prodavačem.“ „Přestěhuj se do Brna.“

A velká ryba? Kdyby měla spolknout každého, kdo neplní Boží vůli, svět by se v tu ránu proměnil v obrovské akvárium plné malých i velkých ryb. Pro některé by možná musel poslat i žraloka! Jonáš to měl jednodušší, napadne nás. Hlas z nebe, ryba. Ale co my?

Myslím si, že ten hlas z nebe zní i v dnešní době a mluví ke každému z nás, ale tiše. Slyšíme jej ve svém srdci, je to hlas našeho svědomí. Otázka pouze zní, zda jej v sobě nepřehlušíme tím, co chceme slyšet.

Mnozí lidé se mě v poslední době ptali, proč chci odjet na rok pracovat do Irska. Logicky tady není žádný důvod. Líbí se mi v České republice, mám dobrou práci, pěkný byt, výborné kamarády, rodinu, která mě má ráda, patřím do nejkrásnější farnosti pod sluncem... Není důvod někam odjet. A přece v sobě už delší dobu slyším naléhavé volání, abych opustila všechno a šla tam, kde mi Bůh ukáže. Dlouho jsem si ale nebyla jistá, kde mě chce mít. Asi tři měsíce jsem na internetu intenzivně rozesílala své životopisy s žádostí o práci do všech zemí po celém světě. Poslala jsem jich asi 300 a byla otevřená všem nabídkám. Přitom jsem se modlila, ať mi Bůh ukáže, kde mě chce mít. Kupodivu se na monitoru nerozsvítil červený nápis: „Petro Marie, odjed' do Irska.“ Ale všechny události dalších dní tomu nasvědčovaly. Modlila jsem se, zda je to to, co ode mne Bůh žádá a ucítila pokoj ve svém srdci. Není pro lehké opustit všechny, které tady mám ráda, opustit své zaměstnání, které mě baví, i rodnou řeč. Je to krok do nejistoty a zároveň se na těším, až jej vykonám. Dnes už tam nejedu kvůli řeči, angličtina už pro mě není cílem, ale prostředkem ke komunikaci. Neodjíždím pro peníze, vždyť si nežiji špatně. Jedu hledat moudrost. Chci poznat, jak lidé v cizí zemi žijí, pracují, prožívají svou víru. Jaké mají hodnoty. Chci hledat lidi jako Malý princ a najít přátele. Možná, že kdybych neodjela, připlula by po Porubce velká ryba, spolkla mě a vyplivla na irském pobřeží.

Přeji vám všem krásný příští rok, budu na vás za mořem moc myslet a pravidelně se ozývat. (Svinovniček se konečně rozroste o reportáže ze zahraničí). Kdybyste mi chtěli napsat, co nového v naší milé farnosti, velmi ráda si přečtu vaše novinky na svém mailu (petra.nejedla@cetrum.cz). Dá-li Pán, o Vánocích se sejdeme na půlnoční, protože svátky Ježíškova narození mám v plánu prožít doma. Do té doby ať všichni plníme Boží vůli, každý tam, kde nás Pán chce mít.

(Petra)

Plán pastoračních akcí (září – listopad)

4. září – neděle:

poděkování za úrodu a dožínková výstava v kostele
zahájení školního roku a farní odpoledne na farní zahradě

18. září – neděle: podzimní farní pouť do Šaštína a po kostelích Krista Krále v arcidiecézi olomoucké (bohoslužby ve farní kostele budou jako obvykle)

Říjen – měsíc modlitby růžence: každou neděli od 9,30 hod. společná modlitba

2. října – neděle: návštěva a rozloučení o. Pavla Grodka

16. října – neděle: sv. Hedviky patrona naší ostravsko-opavské diecéze

Misijní a eucharistické triduum:

21. října – pátek 18,30 – 23,00 výstav Nejsvětější svátosti a modlitba za misie

22. října – sobota 9,00 misijní dopoledne - soutěže pro děti

23. října misijní neděle – vyprávění Martina Sudory o působení v Jakutsku na Sibiři, kteří strávil dva roky,

26. – 27. října prázdninový výlet pro děti na Spálov

Týden modliteb za zemřelé:

1. listopadu – slavnost všech svatých: mše sv. 17,30 hod.

2. listopadu památka věrných zemřelých: mše sv. v 7,00 hod a 17,30 hod.

6. listopadu dušičková pobožnost na hřbitově v 15,00 hod.

13. listopadu – neděle: prodejní bazar náboženské literatury

17. listopadu – čtvrtek: biblický milionář pro děti

20. listopadu slavnost Krista Krále – patrocinium našeho svinovského kostela

Plánované sbírky do konce roku 2005:

11. září + 16. října + 20. listopadu + 25. prosince sbírka na opravy kostela 18. září sbírka na církevní školy

23. října sbírka na misie

13. listopadu sbírka na potřeby biskupství

4. prosince na adoptivního chlapce

Kulturní akce:

V rámci Svatováclavského hudebního festivalu proběhne v pátek 7. října 2005 v 19,00 v kostele Krista Krále ve Svinově varhanní koncert

Křesťanská zralost aneb svátost křtu, eucharistie a biřmování

Protože se často opakují pastorační rozhovory na téma křest malých dětí, nabízím tímto na pokračování příspěvky k lepšímu pochopení této problematiky. Zároveň prosím čtenáře našeho farního časopisu k vyjádření vlastních názorů, popř. zkušeností nebo také ke kladení otázek.

Celé pojednání je nutno začít ze široka, jak je to ostatně už naznačeno v nadpisu tohoto článku. Svátost křtu nestojí osamoceně, ale je do křesťanského života zakomponována jako začátek křesťanského života. Pokračováním je prožívání eucharistie – mše sv. se svatým přijímáním a dovršením je křesťanská dospělost vyjádřená přijetím svátosti biřmování. Těmto svátostem říkáme iniciační. Na ně navazují svátosti stavu, tj. svátost manželství a svátost kněžství. V situaci nemoci duchovní = hříchu či fyzické je tu svátost smíření, popř. svátost. nemocných.

U svátosti křtu je nutno rozlišovat dvě skupiny:

1. křest dospělého
2. křest dítěte

Jedná-li se o křest dospělého člověka, pak se tento tzv. katechumen k jeho přijetí připravuje v tzv. katechumenátu. V tomto období si musí osvojit základní křesťanské pravdy jak po stránce teoretických znalostí, tak po stránce praktického života. Celá příprava je v ideálním případě dovršena udělením všech tří výše zmíněných iniciačních svátostí, tj. křtu, eucharistie (svatého přijímání) a biřmování. Svátost křtu jako začátek, prožívání mše sv. včetně svatého přijímání jako stálý zdroj posily a biřmování jako znamení zralosti ve víře. Tím končí etapa základní formace křesťana a navazuje úsilí o křesťanský způsob života. To je celoživotní úkol.

Jedná-li se o křest dítěte, je situace komplikovanější vzhledem k tomu, že malé dítě není schopno věci víry chápat a ani se samo rozhodnout. Principiálně je křest nemožný. Avšak při splnění dvou podmínek existuje možná výjimka. Tyto podmínky jsou:

- a) rodiče (nebo alespoň jeden z nich) jsou věřící
- b) rodiče slíbí, že dítě budou ve víře vychovávat

Zde ale vznikají největší nedorozumění. Co se rozumí pod pojmem „věřící“ a co se rozumí pod pojmem „vychovávat ve víře“?

Věřící je široký pojem, který zahrnuje celou škálu postojů od:

- a. postoje něco musí být = nejsem ateista,
- b. přes víru ve více či méně neurčitý osud, síly či bohy = jsem pohan,
- c. či možnost víry v jednoho Boha = mohu být židem nebo muslimem,
- d. až ke křesťanství, které člověk z různých důvodů přijímá a které člověk vědomě prožívá jako katolický křesťan.

(pokračování na další straně)

Je zřejmé, že „d“ alespoň částečným způsobem a „e“ ideálním způsobem splňuje představu katolické církve o skutečnosti „věřící“. Není tím řečeno, že by ti ostatní „a“, „b“ či „c“ měli být špatní lidé, mohou a mnozí jistě i jsou výborní a kvalitní lidé. Žádat ale o křest, když nemám vnitřní přesvědčení křesťanské víry, jež je základní podmínkou k jeho udělení a přijetí, je sice možné, ale prakticky to znamená nepochopení svátosti křtu.

K bodu „d“ je nutno doplnit, že tato situace bývá hodně častá. O křest svých dětí přicházejí žádat rodiče, kteří víru v sobě jakýmsi způsobem mají, ale veškerý kontakt s křesťanstvím spočívá na skutečnosti, jak sami mnozí tvrdí, že byli jako děti pokřtěni a pak už „díky době“ neměli možnost se s křesťanstvím blíže setkat. Tato formulace – pokud je pravdivá – je nesmírně alarmující. Normálně totiž nemůže nikdy nastat. Jejich rodiče se ke křesťanské víře při jejich křtu veřejně přihlásili, jak je tedy možné, že jejich děti – dnes v situaci mladých rodičů – formulují větu, že se s vírou nesetkali? Ani u vlastních rodičů?

K bodu „e“ je také nutno připomenout to, co píše sv. Pavel: „...dar víry máme v nádobě hliněné.“ Znamená to, že víra je především Boží dar a že každý z nás je ohrožen lidskou křehkostí a také hříchem.

(pokračování příště, o. Jan)

Poděkování

Chci tímto poděkovat především Pánu Bohu za to, že mě povolal za svého služebníka a že jsem mohl dne 25. června 2005 přijmout z rukou otce biskupa svátost kněžství a mohu tak vykonávat službu Kristu a lidem.

K tomu jste ovšem přispěli i Vy – otec Jan a všichni svinovští farníci, kteří jste mě mezi sebe vlídně přijali a pomáhali mi při mé jáhenské službě ve Vaší farnosti.

Za Vaši pomoc, modlitbu, trpělivost i za Váš čas a ochotu, které jste mi věnovali nejen při mém působení, ale také při přípravě na moji primiční mši svatou, Vám všem z celého srdce děkuji a slibuji Vám, že na Vás budu myslet ve svých modlitbách.

Zaplat' Pán Bůh Vám všem.

Váš vděčný otec Pawel Grodek

P.S.: V neděli 2. října zde bude otec Pawel Grodek sloužit obě mše svaté na rozloučenou se svinovskou farností.

„Přišli jsme se mu poklonit“ (Mt 2,2)

Letošní XX. Světový den mládeže (SDM) se konal v německém Kolíně nad Rýnem od 16. do 21. srpna. Mnozí mladí také využili příležitosti zúčastnit se předprogramu v jedné z německých diecézí – mládež z ostravsko-opavské diecéze navštívila o týden dříve diecézi Erfurt. My jsme se účastnili až samotného programu SDM v Kolíně. Celý týden jsme prožívali v kostele sv. Anežky Římské, kde sídlilo české národní centrum. Z České republiky přicestovalo do Kolína asi 3 500 poutníků, velká část z nich byla ubytována v rodinách německých hostitelů, kteří své hosty opravdu srdečně přijali. V úterý jsme se mohli zúčastnit zahajovací mše svaté na kolínském fotbalovém stadionu, kterou celebroidal kolínský arcibiskup kardinál Joachim Meisner. Přestože byl stadion obrovský, poutníků bylo více než míst na stadionu a tak jsme sledovali mši na velkoplošných obrazovkách na louce vedle stadionu. Po skončení bohoslužby a proslovu spolkového prezidenta začal mezinárodní Welcome! festival.

Během celého týdne jsme se účastnili katechezí a mší sv. s našimi biskupy v českém národním centru a také různých programů jiných států v kostelích po celém Kolíně, Bonnu a Düsseldorfu. Samozřejmě jsme vykonali také pouť do kolínské katedrály k ostatkům svatých Tří králů.

Ve čtvrtek jsme radostně spolu s dalšími tisícovkami mladých na nábřeží Rýna očekávali příjezd Svatého otce, který nás pozdravil z lodě, kde s ním byli zástupci mládeže ze všech zemí zúčastněných na SDM. Po Rýnu se plavilo dále pět lodí, symbolizujících pět kontinentů.

V pátek, tak jako ve všech ostatních kostelích, se i u nás konala pobožnost křížové cesty, kterou nečekaně navštívil mons. Renato Boccardo, blízký spolupracovník papeže a organizátor jeho zahraničních cest, který byl deset let v Papežské radě pro laiky zodpovědný za organizaci SDM. Přinesl nám požehnání od Sv. otce a zeptal se, zda může Sv. otci vyřídit, že s mladými z České republiky může počítat. Po mohutném aplausu dodal: „Tak vyřídím, že souhlasíte.“ Jeho přátelská a osobní komunikace byla pro nás velkým povzbuzením a obohacením.

Sobotní ráno jsme zahájili mši sv. s našimi biskupy v čele s kardinálem Vlkem a vydali jsme se na opravdovou pouť na Marienfeld, kde se na tomto připraveném prostranství asi 25 km do Kolína konala večerní vigilie a nedělní závěrečná mše. Během vigilie posvětil Svatý otec velký zvon, který nese jméno po zesnulém papeži Janu Pavlu II. Celý program SDM vyvrcholil nedělní slavnostní mší svatou, kterou jsme mohli slavit se Svatým otcem a zároveň, po splnění potřebných podmínek, získat plnomocné odpustky. Slova Svatého otce, jeho samotná přítomnost jako zástupce Pána Ježíše na zemi a kolem miliónu přítomných lidí je úžasný zážitek živé víry.

Když se Tři králové vraceli ze své úspěšné pouti, po tom co se poklonili nově narozenému Králi, vrátili se domů jinou cestou. Naše pouť odjezdem z Kolína nekončí, ale začíná.

(Katarína N. a Vladimír K.)